

Julefrid

Nu i juletid är det mycket som ska klaffa. Julklappar ska handlas, mat ska planeras, handlas och tillagas. Det är fullt upp, stressigt och uppjagat bara för att vi ska få en lugn stund på julafton. Jag trodde vi skulle lära sig något med åren. Allt behöver inte vara mycket, stressigt och perfekt. Det är så att jag tror det var lugnare förr. På den tid vi hade småbarn, hund och inte så många krav mer än att få dagen gå ihop. Eller...

Det är klart att det ska köra ihop sig på jobbet just i dag. I går kväll, torsdag packade vi färdigt och hustrun tog ledigt på eftermiddagen. Vi lastade bilen med mat, kläder och skidor så vi kunde åka så fort jag kom hem. Nåja, jag kom hem en timme senare än jag brukar, och vi har visserligen ledigt i fyra dagar men det är 60 mil att köra. Det ska nog ordna sig. Efter två timmar i bilen börjar vi se snö på vägkanterna. Ytterligare en timme är plogvallarna höga och det snöar. Mörkt har det varit sedan vi startade vår resa till vår lutande stuga. När vi lämnar E4 an och svänger in på väg 90 är det full snöstorm. Farten är låg, barn och hund sover i baksätet och hustrun hjälper mig att se genom snögloppet. Termometern visar minus 15°.

Långt in på natten svänger vi in på grusvägen för de sista kilometrarna. Vägen är isig och plogvallarna höga. Det blir en tuff natt tänker jag när vi stannar till vid vägkanten en bit nedanför vår parkering. Parkeringen syns ju inte bakom plogvallen men jag vet den finns där. Drar på mig jackan, mössan och vantar och börjar pulsa igenom plogvallen. Det har tydligen inte varit tö så jag sjunker ner till midjan men det blir lättare att skotta. Nu gäller det att hitta stigen genom den kolsvarta granskogen. Ser inte handen framför mig och snön går upp till knäna. Äntligen, där är stugan. Jag rundar stugknuten och fortsätter mot uthuset där snöskyffeln står inlåst. Efter lite pyssel med låset får jag upp dörren. Med skyffeln skottar jag mig tillbaka runt knuten och uppför backen genom granskogen till parkeringen och börjar skotta plats för bilen. Plogvallen tar sin tid men ungarna, som hade vaknat skriker uppmuntrande: "Snabbare farsan, vi är trötta och hungriga".

Bilen står på plats inkörd från landsvägen. Vi lastar på oss det nödvändigaste som behövs för natten och börjar försiktigt gå i fåran jag skottat upp. Nere vi stugan försöker jag få upp ytterdörren medan hustru och barn står och väntar på att komma in. Jag ger upp. Vi måste nog hissa upp ena hörnan för att få upp dörren säger jag tyst. Inte tillräckligt tyst för jag hör suckar bakom mig. Ett besök i uthuset där plockar jag med mig domkraften och några brädbitar. Skottar upp en plats för domkraften och börjar pumpa. Det går trögt på grund av kylan antar jag. Oljan är väl stel. Fortsätter att pumpa tills jag får in en brädbit och sänker ner igen. Provar dörren igen. Det måste nog vara en brädbit till mumlar jag för mig själv. Det suckas bakom mig.

Vi får upp dörren och kliver in. Kallare här inne säger hustrun. Vänta bara, jag ska tända kaminen så blir det snart varmt. Om två dagar ja, och under tiden rinner vattnet längs innerväggarna, säger hustrun märkbart irriterad. Kaminen tände bra och vi vänder och skakar sängkläderna i ljuset från levande ljus. Jag går upp flera gånger på natten för att kontrollera att kaminen är igång. När det ljusnar ute fram på förmiddagen kliver vi upp och startar gasolsköket så vi får något varmt i oss. Själv går jag ut på isen och hugger upp en vak så vi kan hämta vatten. Vaken får jag sedan hugga upp varje dag. Termometern ute visar -25°, inomhus är det strax över noll. Nu vill yngste gå på toan, men det är för kallt säger han. Jag tröstar

honom med att nu är inte temperaturskillnaden så stor, det är bara 27grader mellan här inne och på utedass. Det blir värre när vi fått upp värmen här inne till 30 plusgrader och det är 30 minusgrader ute.

Dagarna går, julen firas hos hustruns föräldrar men vi bor i stugan. Soliga och vindstilla dagar är det härligt, en riktig granskogsjul. Skidor provas, långa promenader på isen och mysiga innekvällar i fotogenlampans ljus. Det blev många vinterbesök i stugan de åren våra barn bodde kvar hemma. Men jag förstår inte varför hustrun inte vill fira jul i vår lutande stuga nuförtiden.

Lars Holmqvist